

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. C.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 159/2048-160-SPR/4 ze dne 14. 2. 2018,
ve věci žádosti o uznání úkonu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 159/2018-160-SPR/4 ze dne 14. 2. 2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 136490/2017 ze dne 16. 10. 2017. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce dle § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány uvedly, že podání učiněné jménem neexistujícího spolku nelze pokládat za úkon „jiné osoby“, jak stanoví § 34 odst. 4 správního řádu.
2. Žaloba byla podána dne 16. 4. 2018 u Městského soudu v Praze, jež ji usnesením č. j. 2 A 38/2018-29 ze dne 1. 11. 2019, které nabylo právní moci dne 7. 11. 2019, postoupil podepsanému soudu.
3. Podle § 34 odst. 4 správního řádu správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu.
4. Soud se předně zabýval přípustností žaloby, a to s ohledem otázku, zda rozhodnutí o neuznání úkonu není rozhodnutím předběžné povahy dle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Toto rozhodnutí totiž běžně jen determinuje konečné posouzení, jak bude naloženo s podáním podaným ve prospěch žalobce. S ohledem na specifika dané věci však soud dopěl k závěru, že v projednávané věci je třeba analogicky postupovat jako v případech, kdy není prominuto zmeškání odporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, čj. 3 As 248/2015-22, publ. pod č. 3467/2016 Sb. NSS). Jako v případě neprominutí zmeškání odporu není vydáváno žádné rozhodnutí, které by deklarovalo opožděnost odporu, tak i v projednávané věci v případě podání odvolání non-subjektem není vydáváno rozhodnutí o tomto odvolání. Soudu je sice z úřední činnosti známo, že proti neprojednání odvolání žalovaným brojil žalobce nečinnostní žalobou, jež byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 78 A 3/2018-24 ze dne 11. 7. 2018 zamítnuta (uvedený rozsudek byl napaden kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 As 265/2018-33 ze dne 19. 9. 2019 zamítl); v rámci těchto rozsudků byl zhodnocen i postup ohledně žádosti o uznání odvolání dle § 34 odst. 4 správního řádu. Nicméně faktem zůstává, že napadené

rozhodnutí samo o sobě již způsobilo pravomocnost prvostupňového rozhodnutí o přestupku, a to bez dalšího rozhodování, proto je žaloba proti němu přípustná. Nadprávní, jehož se žalobci dostalo projednáním nečinností žaloby, jež měla být dle názoru podepsaného soudu odmítnuta z důvodu subsidiarity nečinností žaloby vůči žalobě na přezkum rozhodnutí, na tomto závěru nemůže ničeho změnit.

5. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení před Magistrátem města Ostravy podala dne 12. 6. 2017 Š. Š. odvolání proti rozhodnutí č. j. SMO/196377/17/DSČ/Klu, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že k odvolání nepřihlíží, neboť bylo uskutečněno neexistující právnickou osobou. Následně žalobce požádal o uznání odvolání učiněného paní Š. Š. dle § 34 odst. 4 správního řádu. Této žádosti prvostupňový orgán nevyhověl usnesením č. j. MSK 136490/2017 ze dne 16. 10. 2017, jež žalobce napadl odvoláním, jemuž nebylo vyhověno napadeným rozhodnutím. Žalobce namítal, že úkon učiněný jménem nevzniklého spolku Asociace pro poskytování právní ochrany, z. s. (dále jen „Asociace“), měl být posouzen jako úkon učiněný fyzickou osobou Š. Š.; neexistující subjekt nemůže z povahy věci nic učinit. Žalobce dále žádal o nezveřejňování svých osobních údajů a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 5. 2018 navrhl její zamítnutí. Odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí ve věci, zdůraznil, že nelze uznat úkon, který vůbec nebyl učiněn. Poukázal též na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 292/2017-39.
7. Z předložených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/196377/17/DSČ/Klu ze dne 24. 5. 2017 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 261/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 5. 2017. Dne 14. 6. 2017 bylo Magistrátu města Ostravy doručeno odvolání, podané k poštovní přepravě dne 12. 6. 2017. Podepsáno bylo Š. Š., jakožto předsedou Asociace, která byla v hlavičce podání uvedena jako zástupce žalobce; k podání byla připojena plná moc žalobce pro zmíněnou Asociaci; tato byla na obálce uvedena i jako odesílatel. K výzvě Magistrátu města Ostravy Š. Š. tomuto sdělila dne 12. 7. 2017, že Asociace dosud nebyla zapsána do příslušného rejstříku. Magistrát města Ostravy následně předložil věc s odvoláním Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, který věc vrátil s tím, že nelze uznat úkon podání právnickou osobou před jejím vznikem. O tom také vyrozuměl žalobce podáním ze dne 15. 8. 2017, kde jej informoval, že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Podáním došlým Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje dne 3. 10. 2017 požádal žalobce o uznání úkonu ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu. Usnesením č. j. MSK 136490/2017 ze dne 16. 10. 2017 byla uvedená žádost zamítnuta. K odvolání žalobce byla toto usnesení napadeným rozhodnutím potvrzeno.
8. Žaloba není důvodná.
9. Udělí-li účastník správního řízení výslovnou plnou moc pro své zastupování právě a pouze konkrétní právnické osobě, která však nebyla doposud zapsána do příslušného rejstříku (tedy právně nevznikla), nevyvolávají podání učiněná takovou osobou právní následky. Na tato podání nelze nahlížet ani jako na podání učiněná statutárním orgánem jako fyzickou

osobou vlastním jménem (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 296/2018-41 ze dne 14. 8. 2019).

10. Jak již soud výše uvedl, nyní projednávaná věc byla předmětem řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 265/2018. Nejvyšší správní soud k věci samé v rozsudku ze dne 19. 9. 2019 uvedl: „[24] V projednávané věci obdržel správní orgán dne 14. 6. 2017 poštou odvolání proti rozhodnutí o přestupku, jako obviněný byl označen stěžovatel, zastoupen „Asociací pro poskytování právní ochrany z. s., se sídlem 1. Máje 16, Olomouc“. Podání bylo podepsáno paní Š. Š., „předsedou Asociace ...“. K podání byla přiložena plná moc udělená stěžovatelem Asociaci dne 31. 5. 2017. Též na poštovní obálce byla jako odesílatel označena Asociace. Dne 12. 7. 2017 obdržel správní orgán emailem přípis, jehož obsahem bylo sdělení, že Asociace již byla založena, nebyla však ještě zapsána do příslušného rejstříku, „a proto zmocněnec a obviněný žádá, aby se postupovalo v souladu s ust. § 127 občanského zákoníku, neboť se jedná o jednání před vznikem právnické osoby.“ Tento email byl odeslán z emailové adresy X, v záhlaví přípisu byl opět označen stěžovatel, zastoupen Asociací, podepsána byla Š. Š., jako předsedkyně Asociace. Originál tohoto přípisu byl správnímu orgánu doručen poštou dne 19. 7. 2017, na obálce byla jako odesílatel opět označena Asociace. [25] Žalovaný dne 15. 8. 2017 a 7. 9. 2017 stěžovatele vyrozuměl, že odvolání podané Asociací, které udělil zmocnění, nebylo uznáno, neboť bylo podáno neexistující osobou. Následně stěžovatel požádal o uznání odvolání dle § 34 odst. 4 správního řádu za vlastní. Žalovaný žádost dne 16. 10. 2017 zamítl. Proti zamítnutí žádosti podal stěžovatel odvolání, které mimo jiné odůvodnil následovně: „Dne 17. 7. 2017 jsem podal odvolání proti rozhodnutí č. j.: SMO/196377/17/DCS/Klu, které mým jménem učinila Š. Š., nar. X, bytem K. 183, 688 00 U. B., jednající za nevzniklý spolek Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. se sídlem 1. máje 16, 779 00 Olomouc. K tomuto byla opatřena příslušnou plnou mocí,“ (...). Následně uvedl, že paní Š. je jako plně svéprávná osoba způsobilá jej zastupovat ve správním řízení. [26] Z uvedeného je tedy zřejmé, že ačkoliv stěžovatel k podání odvolání a zastupování ve správním řízení zplnomocnil v té době neexistující Asociaci (nikoliv její předsedkyni Š. Š.), změnil v důsledku vyrozumění o neúčinnosti daného úkonu svůj postup vůči žalovanému. Po něm následně žádal uznání podaného odvolání jakožto učiněného Š. Š., fyzickou osobou „jednající za nevzniklý spolek Asociace“. V řízení před krajským soudem a opětovně v kasační stížnosti poté stěžovatel opakovaně uvedl, že Asociace odvolání nikdy podat nemohla, neboť neexistovala, tudíž jej musela učinit sama Š. Š. jako třetí osoba. Takové jednání ze strany stěžovatele se jeví být účelovým. [27] V dané věci je nesporné, že v době podání odvolání Asociace neexistovala, a nemohla tedy činit právní úkony. Z obsahu správního spisu je zároveň na první pohled zřejmé, že odvolání podala Asociace, kterou k tomu stěžovatel měl v úmyslu jasně a bez pochyb zmocnit, a to i přesto, že v době jeho podání de iure neexistovala. Ačkoliv je na listině podepsaná Š. Š., podání činila z pozice předsedkyně Asociace. Podání rovněž jako odesílatele označovalo Asociaci (viz označení e-mailové adresy a poštovní adresy na přiložené obálce), stejně tak Asociace, nikoliv Š. Š., byla na podání dále identifikována svou adresou. Š. Š. rovněž na výzvu správního orgánu I. stupně výslovně uvedla, že Asociace v době podání odvolání již byla založena, avšak nebyla zapsána v rejstříku spolků, což vede nutně k závěru, že sama předsedkyně této právnické osoby měla v úmyslu podání odvolání učinit nikoliv sama svým jménem, ale v zastoupení Asociace jménem stěžovatele jako zmocnitele. Stěžovatel ke svému zastupování ve správním řízení Š. Š. nezmocnil. Ta tedy nemohla jeho jménem odvolání vůči správnímu orgánu I. stupně platně podat z pozice zmocněnkyně (jak ve správním řízení stěžovatel uváděl), neboť nepředložila plnou moc za tím účelem udělenou, ani taková plná moc nebyla podle § 33 odst. 1

správního řádu udělena ústně do protokolu. [28] Namítá-li stěžovatel, že rozhodné je, že odvolání existuje a bylo tedy někým podáno, opomíjí rozdíl ve fakticitě a právní relevanci jednání, (...). Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odvolání proti rozhodnutí podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označené a doručené odvolání skutečně podáno bylo, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přihlížet, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Š. Š., která byla způsobilá Asociaci zastupovat, pak nemohla být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 větě druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele. [29] Na odvolání podané Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebylo podáno.“ S tímto se podepsaný soud plně ztotožňuje.

11. Ve světle výše uvedeného je tedy zřejmé, že nelze uznat úkon, na nějž je nutno pohlížet, jako by vůbec nebyl. Není splněna základní podmínka § 34 odst. 4 správního řádu, že uznat lze jen úkon „učiněný“. V tomto soud zcela přisvědčuje žalovanému.
12. Soud proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, aniž nařizoval jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. prosince 2019

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce